

Nádasdy Ádám

A SZAKÁLLAS NEPTUN

Novellák

ANGOLKERINGŐ

– Ja képzeld, még nem is mondtam. A nagyszünetben szóltak, hogy a Bella néni akar velem beszélni, és menjek föl hozzá – mondta Dénes.

– A lánytornaterembe? – kérdezte Lajos, és aprót vihogott.

– Igen – mondta Dénes sértetten –, miért, hova?

– Bocs, mondd tovább.

– Különben is, be kellett kopognom és ő kijött. Elég ciki volt, mert a harmadikos srácok ott röhögték mögöttem, hogy mi van, mi van, negyedikben már egyben van a tornaóra a lányokkal? Kurva pimaszok. Na szóval, azt mondta a Bella, hogy ő ilyen hogyishívják, szóval művészitornatanfolyamot indít a csajoknak, pénzért, és kell neki zongorakísérő, és hogy hallotta, hogy én tanultam dzsessz-zongorát.

– És?

– Kedd és péntek lenne, óránként tíz forint, és rögtön fizet. Na dehát csak nem képzeled, hogy odaülök neki.

– Vállald el, te állat – mondta Lajos. – Tíz forint óránként!

– Nem kell – mondta Dénes. – Pont ennyi zsebpénzt kapok egy héten, nagyon jól megvagyok vele, sőt megvagyunk, mert még neked is... – Elharapta a végét. Fölemelte az ujját, és Lajos homlokából kisimította azt a hajtincset, ami mindig belógott a szeme elé. – Pulikutya – mondta.

– Ne pulikutyázz, bazmeg – mondta Lajos –, és ne nyúlj hozzám. Most arra vagy olyan nagy, hogy kifizetted a fagyfaltot? – Kotorászni kezdett a zsebében. – Tessék, megadom a két forintodat.

– Lajos, ne csináld!... És hadd nyúljak hozzád.

– Na jó, nyúlj hozzám. De ne olyan feltűnően.

Az alsó rakparton ültek, a budai oldalon, a Halász utca magasságában, ahol fönt azok a nagy gesztenyefák vannak. Éppen a Kossuth híd bontása folyt, azt figyelték. Sokszor kijöttek sulis után, bámulták a vizet, szorosan egymás mellett ültek. Itt legalább nem kellett mondat közben elhallgatni, ha bejött egy nagymama vagy hűg. Néha az ölkön átvetett kabát alatt fogták egymás kezét, néha egymás haját vagy gallérját igazgatták, egyszer Lajosnak el is sült a farka a nadrágjában egy ilyen gallérigazgatás során, elvörösödött, szégyellte magát, mint egy gyerek, Dénes vigasztalta és mulateott rajta és irigyelte, neki csak a fantáziája volt nagyobb, a testét nem tudta így kiengedni, mint egy kismegszakítót, de Lajos csak feszengett, szeretett volna megmosdani, végül fogta magát és hazament, Dénest meg otthagya teljesen felizgatva és összezavarodva.

– Megvehetnénk belőle az erősítőt – mondta Lajos. – Egy-két hónap alatt összejönne. Óránként tíz, az heti húsz, az havi nyolcvan.

– Kilencven – javította ki Dénes –, ugyanis egy hónapban négy egész...

– Hagyjál békén, kérlek, és ne javíts ki állandóan. Már annyiszor tisztáztuk, hogy nem érdekel a nagy eszed, mert ha valaki...

– Szeretsz? – kérdezte Dénes.

– Ezzel ez nincs megoldva – mondta Lajos. – Különbösen is, vedd már tudomásul, hogy két fiú között nincs olyan, hogy szerelem. Folyton ezzel jössz. Szerelem! Ahhoz egy fiú kell meg egy lány. Jó, parancsolj, akkor most melyikünk a lány?

Dénes hallgatott. – Én fiú vagyok – mondta aztán.

– Én is – mondta Lajos.

– Hát ezt megbeszéltük – mondta Dénes.

Lajos maga elé nézett. – De azért... szívesen csinálom veled – morogta.

– Én is veled – mondta Dénes. – Szívesebben, mint a csajokkal.

– Mit dumálsz, még nem is voltál nővel. „Csajokkal”, aszongya, többes számban. Azt se tudod, milyen... Azért a pina, Déneském, az csak pina!

– Akkor menj innen, mit ülsz itt velem, és minek jársz velem... a Duna-partra és... – Elszorult a toroka, és különben se tudta, milyen szóval folytassa.

– Mert jó veled – mondta Lajos, és megfogta Dénes könyökét. A keze izzadt volt és erős. – De a pina

akkor is pina. Akkor is, ha egy hónapban négy-
egész-huszonkilenc-százalék hét van, te nagyokos
eminens.

– Század, nem százalék.

– Dénes, téged egyáltalán nem érdekelnék a
nők? – kérdezte Lajos.

– Nem. Engem te érdekelsz.

– Hát te hülye vagy. Ez nem ilyen egyszerű. Mit
tudod te tizennyolc éves korodban, hogy mi lesz
belőled.

Azt én is szeretném tudni, gondolta Dénes, de
nem szólt semmit. Erről itt nem lehetett beszélni.
Egyáltalán, erről sehol se lehetett beszélni. Hogy
mi lesz aztán. Érettségi után. Majd egyszer beszél-
nek erről, egy nyugodt pillanatban.

– Na jó, elvállalom. De nem fogtok kiröhögni?

– Én biztos nem. A többiek se. Miért? Irigyelni
fogunk. Nézheted a csajokat.

– És megvesszük az erősítőt?

– Meg.

– Megcsókolhatlak?

– Meg.

A „csók” itt a Duna-parton csak egy villanásnyi
szájösszeérintés volt, előrehajolva, mintha egymás
cipőfűzőjét akarták volna megkötni, vagy egy ér-
dekes kavicsot akartak volna egyszerre fölkapni.
Azért igenis merészség kellett hozzá.

Kedden háromkor volt az első művészitorna-
óra. Dénes pontban három órakor kopogott a lány-
tornaterem ajtaján, Bella néni hátraszólt az öltö-
zöbe: „Kész vagytok, lányok? Jöhet a kísérő úr?”

Egy-két lány visított, hogy „nem!”, várni kellett, Dénes kint toporgott, rühellte. Amúgy sem igen akart hencegni az új munkájával, de persze elterjedt a dolog, a Bella elmondta a csajoknak, a csajok a fiúknak, már az osztályfőnök is tudta, aki hamisán megropogtatta Dénes vállát a lépcsőn: „Azután nyomjad a pedált, Dénes!” – mondta.

Végre kinyílt az ajtó, Dénes beléphetett. Járt már, persze, a lánytornateremben, nyáron, mikor üres volt, meg talán heccből is beszaladtak egyszer-kétszer elsős korukban, de aztán ezt az ember abba hagyja, gyermeteg hülyeség. Nőszag volt. Leült a zongorához, Bella néni hadrendbe állította a lányokat, valamit magyarázott a művészet és torna összefüggéseiről, az új testkultúráról (le kellene fogynom, jutott eszébe Dénesnek), hulahoppkártyákat osztott szét, és kiadta a vezényszót: angolkerülő!

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna
Felelős szerkesztő Turi Timea
Kézirat-előkészítő Losonczi-Kelemen Emese
Korrektor Tomka Eszter
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót és a könyvet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9092
Kner Antikva betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4019 5